

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

D E C I Z I A nr.2719

Dosar nr.X

Ședința de la 9 iulie 2015

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Magistrat asistent

&&&

La data de 15 iunie 2015 s-a luat în examinare contestația în anulare formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei civile nr..X. din 18 noiembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile și susținerile părților au fost consemnate în încheierea de la 15.06.2015, iar pronunțarea deciziei a fost amânată la data de 29.06.2015, apoi la 9 iulie 2015.

ÎNALTA CURTE

Asupra contestației în anulare de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin decizia nr. .X. din 18 noiembrie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal a admis recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. (fostă Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului .X.) pentru Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii .X. împotriva Sentinței .X. din 5 octombrie 2012 și a Sentinței .X. din 18 ianuarie 2013 ale Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de

contencios administrativ și fiscal; a modificat sentința .X. din 5 octombrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în sensul că a respins acțiunea formulată de reclamanta S.C. .X. S.R.L. .X., ca neîntemeiată; a modificat sentința .X. din 18 ianuarie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în sensul că a respins cererea de completare a dispozitivului sentinței .X. din 5 octombrie 2012 pronunțată de către Curtea de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. .X./2010* formulată de reclamanta S.C. .X. S.R.L. .X., ca neîntemeiată și a respins recursul declarat de S.C. .X. S.R.L. .X. împotriva Sentinței .X. din 5 octombrie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de recurs a reținut următoarele:

În ceea ce privește recursurile declarate de recurentele-pârâte împotriva sentinței civile .X. din 5 octombrie 2012, Înalta Curte constată că în cauză este incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, instanța de fond interpretând și aplicând greșit dispozițiile legale incidente în cauză.

Astfel, referitor la cele două contracte de asigurare încheiate de reclamanta S.C. .X. S.R.L. și respectiv natura primelor de asigurare achitate de aceasta către asigurători și la sumele încasate de beneficiarii polițelor de asigurare, instanța a fond a interpretat și aplicat în mod greșit dispozițiile art. 11 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 cât și dispozițiile art. 55 alin.(3) lit.k) și alin.3 lit.g) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit acestor dispoziții legale, la stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe, autoritățile pârâte pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției (art.11 alin.1 din Legea nr. 571/2003) iar potrivit dispozițiilor art. 55 alin.(2) lit. k) în vederea impunerii sunt asimilate salariilor, orice alte sume sau avantaje de natură

salarială ori asimilate salariilor; alin.(3) lit. d) Avantajele primite în legătură cu o activitate dependentă, includ primele de asigurare plătite de suportator pentru salariații proprii sau alt beneficiar de venituri din salarii, la momentul plății primei respective, altele decât cele obligatorii.

În același sens sunt și dispozițiile pct.70 lit. h) HG nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, dat în explicarea art. 55 din Codul fiscal, potrivit căroră, la stabilirea venitului impozabil se au în vedere și avantajele primite de persoana fizică, cum ar fi contravaloarea primelor de asigurare suportate de persoana juridică sau de o altă entitate, pentru angajații proprii, precum și pentru alți beneficiari, cu excepția primelor de asigurare obligatorii, potrivit legislației în materie.

Instanța de control judiciar constată că soluția instanței de fond s-a bazat pe o interpretare eronată a acestor dispoziții legale incidente în cauză, întrucât deși reține că prin recalificarea naturii fiscale a primelor de asigurare se ajunge în mod inerent la modificarea bazei de impunere fiscală, concluzionează în mod greșit că obligațiile fiscale suplimentare stabilite prin actele administrativ-fiscale contestate, nu ar fi datorate, întrucât primele de asigurare nu au fost incluse în contul 421-personal salarii acordate, ci în contul de cheltuieli cu primele de asigurare.

Or, în speță, recalificarea operațiunilor efectuate de intimata-reclamantă de către organele fiscale, în conformitate cu dispozițiile art. 11 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, a fost determinată tocmai pentru a reflecta conținutul economic real al tranzacției, în baza analizei actelor supuse controlului și a implicațiilor de natură fiscală a acestora.

În fapt, astfel cum rezultă din probatoriul administrat în cauză și cum în mod corect s-a reținut și prin raportul de control care a stat la baza actelor de impunere contestate, sumele achitate de societatea intimată către cele două societăți de asigurare cu titlu de prime de asigurare în contul angajaților săi au fost virate practic în aceeași zi în conturile de card ale acestora, ceea ce

confirmă natura juridică a acestor prime, respectiv aceea de venituri salariale cât și scopul urmărit de intimata-reclamantă prin încheierea contractelor respective, de a evita plata contribuțiilor și taxelor datorate bugetului consolidat al statului.

În ceea ce privește constatarea unor diferențe între sumele stabilite prin raportul de inspecție fiscală și cele menționate în completarea la raportul de expertiză, Înalta Curte reține că aceste diferențe reprezintă de fapt sumele reținute sub formă de comision de societățile de asigurări din sumele achitate de intimata-reclamantă și nu reprezintă o eroare de calcul.

Contrar opiniei judecătorului fondului, potrivit căreia nu sunt datorate contribuțiile sociale stabilite prin actele administrativ fiscale contestate întrucât acestea se datorează în raport de venituri sub orice formă avansate direct angajatului și că intimata nu a plătit sumele în discuție angajaților ci unor terți asiguratori, instanța de control judiciar constată că această concluzie este eronată, întrucât societatea intimată nu a cuprins sumele achitate către societățile de asigurări în fondul de salarii deși avea această obligație legală cât și aceea de a plăti contribuțiile sociale aferente primelor de asigurare conform dispozițiilor art. 55 alin.(2) lit.k) și alin.3 lit.g) din Codul fiscal.

Din perspectiva acestor prevederi legale, achitarea primelor de asigurare în numele salariaților, altele decât cele obligatorii, reprezintă venituri asimilate salariilor sub forma avantajelor primite de persoana fizică, acestea fiind impuse prin cumularea cu veniturile de această natură ale lunii în care sunt plătite primele de asigurare.

Împrejurarea că aceste sume nu au fost achitate din fondul de salarii ci din alte surse, fiind înregistrate contabil în contul 613 – Cheltuieli cu primele de asigurare, astfel cum s-a reținut prin sentința atacată, nu are relevanță în stabilirea tratamentului fiscal aplicabil acestora întrucât primele de asigurare de viață plătite către societățile de asigurare, în numele angajaților proprii, reprezintă cheltuieli pentru societatea intimată care trebuie

încadrate într-una din categoriile de cheltuieli prevăzute de legea contabilității.

Având în vedere toate aceste considerente, Înalta Curte constată că recursurile formulate de recurente-intimate împotriva sentinței civile .X./2012 pronunțată de Curtea de Apel .X. în dosarul nr..X./2010* prin care a fost admisă în parte acțiunea intimatei-reclamante sunt fondate și urmează a fi admise, iar sentința atacată va fi modificată în sensul respingerii acțiunii formulate de reclamantă, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește recursul formulat de recurenta-reclamantă împotriva sentinței .X./05.10.2012 prin care a solicitat modificarea acesteia în sensul admiterii în totalitate a acțiunii formulate, Înalta Curte constată că acesta este nefondat urmând a fi respins, având în vedere considerentele expuse în continuare.

Astfel, în ceea ce privește motivele de nulitate procedurală a actelor administrativ fiscale ce reglementează perioada supusă inspecției fiscale, criticile potrivit cărora motivarea instanței de fond ar fi inexistentă sunt nefondate.

În fapt, recurenta-reclamantă critică hotărârea pronunțată în rejudecare, deși aspectele învederate în cuprinsul acțiunii de contencios administrativ au fost dezlegate în primul ciclu procesual de către instanța de recurs, respectiv prin Decizia nr. .X. din 29.03.2012 pronunțată de ÎCCJ în dosarul nr. .X./2010, reținându-se în esență că nu există o vătămare cauzată de suspendarea intervenită în temeiul art. 2 lit.a) din Ordinul nr. 708/2006 și nu se impune anularea din acest motiv a actelor administrativ fiscale contestate. Totodată s-a reținut prin aceeași decizie că nici suspendarea dispusă în temeiul art. 2 lit.e din același ordin, nu a produs o vătămare reclamantei iar în consecință nu s-a analizat fondul cererii cum nu s-a analizat pe fond nici obligarea pârâtei ANAF-Direcția de Soluționare a Contestațiilor să procedeze la soluționarea pe fond a contestației înregistrate sub nr. 906148 din 20 ianuarie 2009 cu privire la baza de impunere suplimentară pentru care a fost stabilită suplimentar obligația de plată a sumei de .X. lei, în legătură cu care s-a dispus suspendarea soluționării

contestației în calea administrativă urmare a formulării unei plângeri penale.

Susținerile recurente privind nerespectarea de către organele fiscale a perioadei maxime de inspecție fiscală sunt nefondate fiind stabilite potrivit dezlegărilor date de către Înalta Curte prin decizia mai sus menționată, reținându-se în mod corect că recurenta-reclamantă nu a făcut dovada pretinselor vătămări, situație în care având în vedere prevederile art. 314 Cod procedură civilă instanța de fond nu le putea reexamina.

Nu pot fi primite, fiind neîntemeiate nici criticile formulate de recurenta-reclamantă cu privire la nereținerea în considerentele hotărârii a motivelor pentru care s-a dispus admiterea în parte a acțiunii, prin sentința atacată instanța reținând motivele de fapt și de drept pe care și-a întemeiat soluția.

În ceea ce privește susținerea recurente-reclamante potrivit căreia impozitul pe profit ar fi fost stabilit greșit în ceea ce privește factura nr. .X./06.01.2006 sunt nefondate, în cauză nefiind incidente dispozițiile art. 21 alin.2 lit.e) din Codul fiscal iar pe de altă parte, prin Decizia nr. 280/2009 a fost desființată decizia de impunere nr..X./28.11.2008 pentru impozitul pe profit, dispunându-se organelor de inspecție fiscală să procedeze la o nouă verificare pe aceeași perioadă și același tip de impozit.

Aceleași concluzii se impun și în ceea ce privește criticile formulate de recurenta-reclamantă cu privire la TVA suplimentar în sumă de .X. lei pentru care nu a fost admis dreptul de deducere, având în vedere faptul că nu erau îndeplinite condițiile legale, respectiv recurenta-reclamantă nu a prezentat exemplarul original al facturilor conform art. 145 alin.8 din Codul fiscal iar documentele prezentate nu respectau procedura legală privind reconstituirea legală a acestora.

Nefondate sunt și criticile formulate de recurenta-reclamantă cu privire la acordarea parțială a cheltuielilor de judecată având în vedere faptul că instanța de fond admițând în parte acțiunea reclamantei a procedat în conformitate cu dispozițiile art. 274 alin. (1) și (3) Cod procedură civilă.

Având în vedere toate aceste considerente, Înalta Curte va respinge recursul formulat de recurenta-reclamantă ca nefondat.

În ceea ce privește recursurile formulate de recurentele-pârâte Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X.-X. în nume propriu și pentru Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii .X.-X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile .X./18 ianuarie 2013 pronunțată în dosarul nr. .X./33/2012 prin care a fost admisă cererea de completare a dispozitivului sentinței civile .X./2012 formulată de reclamanta-intimată, Înalta Curte constată că acestea sunt fondate și urmează a fi admise, pentru considerentele expuse în continuare.

În fapt, prin cererea de completare a sentinței civile .X. din 5 octombrie 2012, intimata-reclamantă a solicitat în temeiul dispozițiilor art. 281² Cod procedură civilă, admiterea cererii de completare și pe cale de consecință să fie soluționată prin admitere cererea formulată la petitul nr.7 din cererea introductivă și să dispună restituirea sumelor achitate ori executate silit în baza deciziei de impunere contestată până la soluționarea irevocabilă a acțiunii.

Deși instanța de fond a reținut în mod corect că în ceea ce privește petitul nr.7 din acțiunea introductivă aceasta nu s-a pronunțat prin sentința .X./2012, în acest sens fiind îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 282² Cod procedură civilă, în mod greșit a dispus admiterea acestui capăt de cerere privind obligarea pârâtei Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii .X.-X. la restituirea către reclamantă a sumelor achitate ori executate silit în baza Deciziei de impunere .X. din 28.11.2008 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală.

Acest capăt de cerere ar fi trebuit respins ca fiind prematur formulat în condițiile în care soluția de admitere în parte a acțiunii formulate de reclamantă respectiv anularea în parte a deciziei nr.280/2009, a raportului de inspecție fiscală, cât și a deciziei de impunere .X./2008 precum și înlăturarea din baza impozabilă și exonerarea intimatei-reclamante de plata sumei de .X. lei

reprezentând impozite, taxe și contribuții stabilite suplimentar, nu era definitivă cauza nefiind soluționată irevocabil.

Potrivit dispozițiilor art.20 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ cu modificările și completările ulterioare, recursul suspendă executarea, astfel că admiterea unui asemenea capăt de cerere având ca obiect restituirea sumelor achitate ori executate silit în baza deciziei de impunere anulată în parte apare ca fiind prematur formulat întrucât până la soluționarea irevocabilă a cauzei nu se poate ști cu certitudine dacă plățile eventual efectuate sau executate silit trebuie sau nu restituite reclamantei.

Pe de altă parte, intimata-reclamantă avea posibilitatea legală de a solicita instanței de judecată, în condițiile art. 14 sau art. 15 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ să solicite suspendarea executării actelor administrativ fiscale atacate până la pronunțarea instanței de fond asupra legalității actelor contestate (conform art. 14) sau până la soluționarea irevocabilă a cauzei (conform art. 15), posibilitățile legale pe care aceasta nu le-a utilizat.

Nu se poate reține, astfel cum în mod eronat a reținut judecătorul fondului, că acest capăt de cerere reprezintă o veritabilă întoarcere a executării, în condițiile desființării parțiale a titlului executoriu emis de pârâta Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii .X.-X., atâta vreme cât soluția instanței de fond nu era irevocabilă.

Împotriva deciziei nr..X. din 18 noiembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal recurenta-reclamantă S.C. .X. S.R.L. a formulat contestația în anulare întemeiată în drept pe dispozițiile art. 318 alin.1 Cod procedură civilă.

În motivarea contestației se arată că instanța de recurs nu a analizat, din greșeală, motivele de recurs privitoare la nerespectarea de către organele fiscale a perioadei maxime a inspecției fiscale și/sau a procedurii de extindere a perioadei inspecției (pct. I) - art. 318 alin. 1 teza a doua din vechiul Cod de procedură civilă.

De asemenea, în mod greșit s-a reținut că motivele invocate ar fi referitoare la durata inspecției fiscale deși contestatoarea a invocat depășirea perioadei inspecției fiscale (intervalul de timp pentru care puteau fi stabilite obligații fiscale).

Această confuzie cu privire la cele două noțiuni transpare tocmai din analiza efectuată care face referire la Decizia ÎCCJ pronunțată în primul ciclu procesual (în care s-a analizat doar critica privitoare la depășirea duratei inspecției fiscale) cât și la referirea la suspendarea inspecției fiscale care putea afecta doar durata inspecției fiscale.

Această greșeală atrage incidența motivului de contestație în anulare prevăzut de art. 318 alin. (1) din Vechiul Cod de procedură civilă. Astfel instanța de recurs a apreciat din eroare ca motivele invocate au fost deja analizate în primul ciclu procesual, însă acest aspect nu corespunde realității.

În aceste condiții este evident că la o simplă comparație se poate observa ca instanța de recurs a omis să cerceteze motivele invocate la pct. I din recurs, fiind așadar incident motivul de contestație în anulare reglementat de art. 318 alin. (1) din Vechiul Cod de procedură civilă teza a doua.

Instanța de recurs a omis din greșeala sa analizeze motivul invocat la pct. II. lit. A. pct. b) din recurs privitor la cheltuielile cu serviciile aferente anului 2003 - art. 318 alin. 1 teza a doua din vechiul Cod de procedură civilă.

În cadrul recursului pct. lit. A. pct. b) (pag- 4) s-a invocat că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra criticilor privitoare la nelegalitatea stabilirii impozitului pe profit prin raportare la tema cheltuielilor cu serviciile aferente anului 2003.

Nu se regăsește în cuprinsul Deciziei nr. .X. din 18.11.2014 o analiza a criticilor formulate. Mai mult, deși au fost formulate aceste critici atât prin acțiunea introductivă cât și prin recurs, niciuna din aceste instanțe nu s-a pronunțat asupra celor invocate.

Instanța de recurs a omis din greșeala sa analizeze motivul invocat la pct. II. lit. B. pct. b) din recurs privitor la TVA-ul

operațiunilor de închiriere de bunuri imobile art. 318 alin. 1 teza a doua din vechiul Cod de procedură civilă.

La pct. II lit. B. pct. b) din recurs s-a invocat că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra criticilor privitoare la nelegalitate stabilirii TVA - ului prin raportare la tema operațiunilor de închiriere de bunuri imobile.

Examinând cauza și sentința recurată, în raport cu actele și lucrările dosarului, precum și cu dispozițiile legale incidente, Înalta Curte constată că prezenta contestație în anulare este nefondată.

Pentru a ajunge la această soluție, Înalta Curte a avut în vedere considerentele în continuare arătate.

În conformitate cu dispozițiile art. 317 alin.1 pct.1 și 2 Cod procedură civilă: „Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii, când hotărârea a fost dată de judecători cu încălcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului”.

Potrivit aliniatului 2 al aceluiași articol: „contestația poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond”.

Cu alte cuvinte, prin această cale de atac se urmărește repararea neregularităților evidente privind actele de procedură, în afara problemelor de fond legate de probele administrate și a stării de fapt la care se referă litigiul.

Deci, în cadrul contestației în anulare nu se analizează temeinicia soluției cu privire la drepturile subiective deduse judecării, ci se verifică incidența vreunuia dintre motivele prevăzute de normele menționate anterior.

Contestația în anulare este o cale extraordinară de atac, ce poate fi exercitată numai în condițiile și pentru motivele expres prevăzute de lege.

Reglementând contestația în anulare specială, art.318 Cod procedură civilă prevede că hotărârile instanței de recurs mai pot fi atacate prin această cale extraordinară de atac când dezlegarea dată este rezultatul unei erori materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.

Motivele contestației în anulare speciale sunt, așadar, expres și limitativ prevăzute de lege, iar textul care o reglementează este de strictă interpretare.

Prima ipoteză a textului vizează exclusiv erorile materiale cu caracter procedural, care să fi condus la pronunțarea unei soluții eronate, erori comise prin confundarea unor elemente sau date materiale ce au legătură cu aspectele formale ale judecății, cum ar fi anularea unei cereri ca netimbrată, deși era atașată dovada achitării taxei de timbru, greșita respingere a unui recurs ca fiind tardiv formulat, etc.

Fiind un text de excepție, noțiunea de „greșeală materială” nu poate fi interpretată extensiv.

În orice caz, textul nu vizează stabilirea eronată a situației de fapt în urma aprecierii probelor și nici modul cum instanța a înțeles să interpreteze prevederile legale, situație în care, dacă s-ar admite o astfel de interpretare, s-ar ajunge pe o cale ocolită la judecarea încă o dată a aceluiași recurs, ceea ce nu este admisibil.

Pe de altă parte, omisiunea la care se referă teza a II-a a textului, invocată ca temei legal al contestației, există numai atunci când realmente instanța de recurs nu a cercetat unul din motivele de casare sau de modificare depuse în termenul legal, nu și atunci când, procedând la sistematizarea lor, le-a examinat împreună, dispensându-se de examinarea punctuală a fiecăreia dintre acestea.

Totodată textul se referă expres numai la motivele de modificare sau de casare, nu și la argumentele aduse în sprijinul lor, care, oricât de larg ar fi dezvoltate, le sunt subsumate.

În speță, susținerile formulate prin contestația în anulare se refera la faptul că ceea ce era supus analizei instanței de recurs consta numai în a verifica dacă soluția primei instanțe cu privire la

modalitatea de corectare a facturilor aferente celor 62 de operațiuni intracomunitare era una temeinică și legală alte aspecte nefiind contestate de către organele fiscale.

Acestea nu se circumscriu noțiunii de eroare materială în sensul art. 318 din Codul de procedură civilă care vizează erori procedurale și nu pretinsa eroare de argumentare.

Instanța de recurs a pronunțat o hotărâre legală cu respectarea principiului disponibilității, analizând în mod temeinic și legal aspectele privind verificarea legalității actelor administrative supuse atenției.

De asemenea, instanța de recurs a pronunțat o hotărâre temeinică și legală făcând o amănunțită analiză a întregului probatoriu administrat în cauză precum și a susținerilor părților

O greșeală de apreciere a probelor, chiar omisiunea de examinare a acestora, urmare căreia, situația de fapt reținută de instanță ar putea fi eronată, este o greșeală de fond care nu poate fi valorificată, îndreptată pe calea contestației în anulare.

Contestația în anulare nu poate fi exercitată pentru remedierea unor greșeli de judecată cum ar fi aprecierea probelor sau interpretarea dispozițiilor legale, pentru că aceasta ar implica reformarea unor greșeli de fond, ceea ce ar excede condițiilor prevăzute expres și restrictiv în cuprinsul art.318 Cod procedură civilă.

În speța de față, criticile formulate de contestatoare privesc greșita apreciere a probelor și neobservarea existenței la dosar a unor acte, care demonstau o altă situație de fapt decât cea reținută de instanța de recurs, precum și greșita interpretare a prevederilor legale de drept substanțial fiscal aplicabile în materia dedusă analizei judiciare.

Aceste erori nu pot forma obiectul remedierii pe calea contestației în anulare pentru că exced voinței legiuitorului, exced prevederilor art.318 Cod procedura civilă, care a conceput contestația în anulare ca pe o cale extraordinară de atac, de *retractare* și nu de reformare.

Neexaminarea, în mod real și adecvat a susținerilor părților, a probelor cauzei și a prevederilor legale de drept substanțial nu constituie, potrivit art.318 Cod procedura civilă, motiv de contestație în anulare.

Trebuie precizat că, așa cum s-a relevat și în jurisprudența instanței de contencios constituțional, numai legiuitorul are prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac ordinare sau extraordinare.

În acest sens, Înalta Curte arată că, spre exemplu, în Decizia nr.506/2012, Curtea Constituțională a statuat că legiuitorul este suveran în a reglementa diferit, în situații diferite, accesul la o cale ordinară de atac, fără ca astfel să fie afectat liberul acces la justiție, cu atât mai mult principiul este aplicabil în cazul când în discuție este accesul la o cale extraordinară de atac, iar potrivit art.126 alin. (2) și art.129 din Legea fundamentală, prerogativa stabilirii competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a căilor de atac, este atributul exclusiv al legiuitorului.

Potrivit art.147 alin.4 din Constituția României, deciziile pronunțate de Curtea Constituțională sunt general obligatorii, de la data publicării.

În consecință, Înalta Curte, ca de altfel orice altă instanță judecătorească, trebuie să dea eficiență dispozitivului și considerentelor deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională, atât în cadrul controlului de constituționalitate exercitat *a priori*, cât și în cadrul controlului *a posteriori*, pe calea excepției de neconstituționalitate.

Legea de procedură, respectiv art.318 Cod procedura civilă, nu reglementează ca motiv de contestație în anulare, omisiunea analizării reale și adecvate a susținerilor părților, a probelor cauzei, astfel că motivele invocate de reclamanta-contestatoare nu sunt susceptibile de a forma obiectul analizei în cadrul căii extraordinare de atac a contestației în anulare .

Dreptul la un proces echitabil consacrat de art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și consolidat în jurisprudența

Curții Europene a Drepturilor Omului, presupune, așa cum a susținut contestatoarea, examinarea în mod real și adecvat a apărărilor părților, însă respectarea acestui principiu convențional de către o instanță de judecată, nu poate fi verificată pe calea contestației în anulare, adică a unei căi extraordinare de atac din dreptul intern, întrucât legiuitorul național nu a reglementat un astfel de motiv de retractare a unei hotărâri irevocabile.

În consecință, pentru considerentele arătate, Înalta Curte va respinge contestația în anulare, ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge contestația în anulare formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei civile nr..X. din 18 noiembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr..X./2010*, ca nefondată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 9 iulie 2015.

XXXXXX